

Zadeva C-45/19

**Povzetek predloga za sprejetje predhodne odločbe v skladu s členom 98(1)
Poslovnika Sodišča**

Datum vložitve:

24. januar 2019

Predložitveno sodišče:

Juzgado Contencioso Administrativo A Coruña (Španija)

Datum predložitvene odločbe:

12. december 2018

Tožeča stranka:

Compañía de Tranvías de La Coruña, S.A.

Tožena stranka:

Ayuntamiento de A Coruña

Predmet postopka v glavni stvari

Tožeča stranka izpodbija na eni strani odločbo Ayuntamiento de A Coruña (občina A Coruña) z dne 30. novembra 2016, s katero je bilo odločeno, da se tožeči stranki naloži podaljšanje koncesijske pogodbe za enotno omrežje javnega mestnega potniškega prevoza v mestnem središču A Coruñe za največ dve leti v skladu s členom 5(5) Uredbe (ES) št. 1370/2007 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. oktobra 2007 o javnih storitvah železniškega in cestnega potniškega prevoza (UL 2007, L 315, str. 1; v nadaljevanju: Uredba 1370/2007), in da se Evropsko komisijo prosi za mnenje o predlogu tožeče stranke v zvezi z možnostjo uporabe izjeme iz člena 8(3) navedene uredbe, da se ugotovi možnost podaljšanja veljavnosti koncesije do datuma prenehanja, določenega v pogodbi, in na drugi strani odločbo tožene stranke z dne 2. junija 2017 o zavrnitvi pritožbe, ki jo je tožeča stranka vložila zoper navedeno odločbo z dne 30. novembra 2016.

Predmet in pravna podlaga predloga za sprejetje predhodne odločbe

Predmet predloga za sprejetje predhodne odločbe je razlaga začetka računanja 30-letnega roka, določenega v členu 8(3), drugi pododstavek, Uredbe 1370/2007. Stranki se strinjata, da se navedeni člen uporabi za koncesijsko pogodbo, ki je sporna v tej zadevi, saj gre za pogodbo o izvajanju javne službe, ki je bila sklenjena pred 26. julijem 2000 na podlagi postopka, ki ni bil pravičen in za javnost odprt razpis (primer iz člena 8(3), prvi pododstavek, točka (b), Uredbe št. 1370/2007).

Pravna podlaga je člen 267 PDEU.

Vprašanje za predhodno odločanje

„Ali se glede na člen 8(3)(b) Uredbe (ES) št. 1370/2007 tam določen 30-letni rok, kolikor lahko največ veljajo pogodbe, začne računati[.] (a) od trenutka oddaje javnega naročila ali podpisa pogodbe[.] (b) od začetka veljavnosti navedene določbe[.] (c) od naslednjega dne, ki sledi izteku prehodnega obdobja, določenega v členu 8(2) navedene uredbe (3. december 2019)[.] ali (d) od drugega datuma, ki ga opredeli Sodišče Evropske unije?“

Navedene določbe prava Unije

Člen 8(3) Uredbe št. 1370/2007.

Po mnenju predložitvenega sodišča bi bilo treba glede učinkov, ki bi lahko izhajali iz spremembe pogodbe med njenim izvajanjem, preučiti člen 81 Direktive 2014/24/EU in člen 90 Direktive 2014/25/EU, ki kljub temu da se ne uporabljata neposredno, vključujeta sodno prakso Sodišča o učinkih navedenih sprememb.

Navedene določbe nacionalnega prava

Real Decreto Legislativo 3/2011, de 14 de noviembre, por el que se aprueba el texto refundido de la Ley de Contratos del Sector Público (kraljeva zakonska uredba 3/2011 z dne 14. novembra o potrditvi prečiščene različice zakona o javnih naročilih) (člen 224(1)).

Real Decreto 1098/2001, de 12 de octubre, por el que se aprueba el Reglamento general de la Ley de Contratos de las Administraciones Públicas (kraljeva uredba 1098/2001 z dne 12. oktobra o potrditvi splošne uredbe za izvajanje zakona o naročilih javne uprave) (člen 109).

Código Civil (civilni zakonik) (člena 4 in 1939).

Ley 40/2015, de 1 de octubre, de Régimen Jurídico del Sector Público (zakon 40/2015 z dne 1. oktobra o pravni ureditvi javnega sektorja) (člen 32(3)).

Kratka predstavitev dejanskega stanja in postopka v glavni stvari

- 1 Plenarna seja občine A Coruña je 1. decembra 1986 potrdila sklenitev pogodbe z družbo COMPANÍA DE TRANVIAS DE LA CORUÑA za združitev vseh linij mestnega prevoza, katerih imetnica je bila tožeča stranka, v eno samo koncesijo. Tožeča in tožena stranka sta koncesijsko pogodbo za enotno omrežje javnega mestnega potniškega prevoza v mestnem središču A Corúne podpisali 6. februarja 1987, 15. maja 1987 pa je bila zapisana v obliki notarskega zapisa. V pogodbi je bil 31. december 2024 določen kot enoten datum prenehanja opravljanja vseh storitev. Isti stranki sta 5. julija 1996 podpisali pogodbo z namenom, da se v prvotno pogodbo doda nova dodatna storitev javnega tramvajskega prevoza na obali z enakim datumom prenehanja.
- 2 Tožena stranka je 18. oktobra 2016 tožeči stranki poslala obvestilo, v katerem je navedla, da podeljena koncesija preneha *ope legis* v skladu z Uredbo 1370/2007, saj je preteklo 30 let veljavnosti od datuma podelitve koncesije, pri tem pa je dala tožeči stranki 15-dnevni rok, da se izreče. Tožeča stranka je predložila stališče 2. novembra 2016, v katerem je navedla: (a) da ne gre za prenehanje *ope legis*, temveč za razdrtje pogodbe, in (b) da se na podlagi načela pravne varnosti in enakosti 30-letni rok, določen v členu 8 Uredbe 1370/2007, ne sme računati od datuma sklenitve pogodbe, temveč od konkretnega datuma. Po mnenju tožeče stranke je ta datum bodisi 3. december 2009, kar je datum, ko je začela Uredba veljati, bodisi 26. julij 2000, kar je objektivni datum, določen v členu 8 Uredbe. Podredno je tožeča stranka navedla, da če se šteje, da je treba 30-letni rok računati od sklenitve pogodbe, bi bila sprememba, ki je bila uvedena v navedeno pogodbo leta 1996, enakovredna novi sklenitvi pogodbe, zaradi česar naj bi pogodba veljala do 2026 (primer iz člena 8(3), zadnji pododstavek, Uredbe 1370/2007).
- 3 Tožena stranka je 30. novembra 2016 izdala odločbo, s katero je odločila, da se tožeči stranki naloži podaljšanje koncesije za največ dve leti v skladu s členom 5(5) Uredbe in se Evropsko komisijo prosi za mnenje o predlogu tožeče stranke v zvezi z možnostjo uporabe izjeme iz člena 8(3) navedene uredbe, da se ugotovi možnost podaljšanja veljavnosti koncesije do datuma prenehanja, določenega v pogodbi. Tožeča stranka je vložila pritožbo v upravnem postopku, ki jo je tožeča stranka zavrnila z odločbo z dne 2. junija 2017.

Bistvene trditve strank v postopku v glavni stvari

- 4 Tožeča stranka trdi, da sta izpodbijani odločbi nezakoniti, pri tem pa navaja te razloge:
 - (i) ničnost odločbe, ker ni upoštevala zakonsko določenega postopka; tožeča stranka se sklicuje na člen 224 kraljeve zakonske uredbe 3/2011 o potrditvi prečiščene različice zakona o javnih naročilih in člen 109 kraljeve uredbe 1089/2001 o potrditvi splošne uredbe za izvajanje zakona o naročilih javne uprave ter trdi, da je tožena stranka samo poslala obvestilo, v katerem je

navedla, da podaljšuje koncesijo za dve leti, in svojo razlago Uredbe 1370/2007, in sicer člena 8;

- (ii) napačna razlaga Uredbe 1370/2007, in sicer njenega člena 8(3);
- (iii) tožeča stranka prav tako trdi, da tudi če se sprejme domneva, da pravilna razlaga navedenega člena 8 Uredbe 1370/2007 zahteva prenehanje koncesijske pogodbe zaradi izteka 30 let od njene sklenitve, se ta rok ne izteče do leta 2024, saj je pri spremembi iz leta 1994 šlo za bistveno spremembo in je bila enakovredna novi sklenitvi pogodbe; v zvezi s tem se tožeča stranka sklicuje na člen 81 Direktive 2014/24/EU in člen 90 Direktive 2014/25/EU ter trdi, da čeprav ju ni mogoče uporabiti, ker ima prednost Uredba 1370/2007 kot specialni zakon, pa vključujeta sodno prakso Sodišča v zvezi z bistveno spremembo koncesijskih pogodb in njenih učinkov;
- (iv) podredno tožeča stranka trdi, da če se šteje, da se 30-letni rok, določen v členu 8 Uredbe 1370/2007, začne šteti od sklenitve pogodbe, je treba začeti postopek podaljšanja koncesijske pogodbe zaradi nepotrebnih pravnih in ekonomskih posledic prekinitve pogodbe ter če Komisija to odobri v skladu s členom 8(3) Uredbe 1370/2007.

5 Tožena stranka trdi, da je izpodbijana odločba zakonita, pri tem pa navaja te razloge:

- (i) ni kršitve postopka, ker ne gre za razdrtje koncesijske pogodbe, temveč za neposredno uporabo prava Unije, ki ima v skladu s členom 288 PDEU prednost pred vsemi predpisi nacionalnega prava in določbami pogodbe, tožeči stranki pa je bila med postopkom dana vsekakor možnost, da se izreče;
- (ii) tožena stranka v zvezi z določitvijo *dies a quo* za izračun 30-letnega roka, določenega v členu 8(3) Uredbe 1370/2007, trdi, da je treba navedeni rok računati od sklenitve koncesijske pogodbe;
- (iii) tožena stranka zanika, da je mogoče uporabiti sodno prakso Sodišča o bistveni spremembi naročila, saj je njen namen zagotavljati načeli preglednosti in enakega obravnavanja ponudnikov, s čimer se prepreči, da se med izvajanjem naročilo spremeni s spremembo predmeta in/ali obveznosti strank, kar bi poneverilo pričakovanja dejanskih ali potencialnih ponudnikov ob razpisu in oddaji javnega naročila, kar je primer, ki se po mnenju tožene stranke ne samo ne ujema z obravnavano zadevo, ampak je z njo tudi v nasprotju;
- (iv) v zvezi z uporabo izjeme, ki jo določa člen 8(3) Uredbe 1370/2007, tožena stranka trdi, da je 17. aprila 2017 Evropsko komisijo prosila za mnenje, vendar ne da bi prosila za odobritev podaljšanja v skladu z navedeno izjemo, temveč da bi izvedela, kakšna bi bila merila Komisije za to odobritev. Tožena stranka zanika, da so podani pogoji za uporabo navedene izjeme, in

sicer ekonomske posledice navedenega prenehanja koncesije, in trdi, da ker gre za prenehanje *ope legis* in glede na to, da v določbi ni predvidena nobena odškodnina, te ni mogoče zahtevati v skladu s členom 32 zakona 40/2015 z dne 1. oktobra o pravni ureditvi javnega sektorja. Tožena stranka dodaja, da glede na to, da tožeča stranka ni uveljavljala nobenega odškodninskega zahtevka, tega vprašanja nikakor ni treba obravnavati.

- 6 V zvezi z vložitvijo predloga za sprejetje predhodne odločbe tožeča stranka trdi, da je treba 30-letni rok, ki ga določa člen 8(3) Uredbe 1370/2007, računati od 3. decembra 2009 in se v zvezi s tem sklicuje na to, kako je formuliran predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Consiglio di Stato (državni svet, Italija) 12. junija 2017, Autolinee Toscane SpA/Mobit Soc.cons.arl (zadeva C-351/17), na sklepne predloge generalnega pravobranilca v zadevi, ki je bila združena z zadevo C-350/17, odgovor na parlamentarno vprašanje E 6628/09, v katerem se sprašuje o združljivosti osnutka zakona francoske vlade št. 1961 o velikem Parizu z Uredbo 1370/2007, in več premislekov o retroaktivnem učinku Uredbe, vključno z morebitnim učinkom na pravno varnost in varstvo legitimnih pričakovanj.
- 7 Na drugi strani tožena stranka v zvezi s tem trdi, da je treba 30-letni rok, ki ga določa člen 8(3) Uredbe 1370/2007, računati od datuma sklenitve pogodbe in se v zvezi s tem sklicuje na dopis, ki ga je poslala uradnica Generalnega direktorata za mobilnost in promet, Bárbara Jankovek, Ayuntamiento de A Coruña (občini A Coruña), v katerem je potrjeno, da se navedeni rok začne računati od sklenitve pogodbe. Prav tako se sklicuje na odgovor na parlamentarno vprašanje E 6628/09, s katerim se sprašuje o združljivosti osnutka zakona francoske vlade št. 1961 o velikem Parizu z Uredbo (ES) št. 1370/2007, čeprav navedeni odgovor razlaga popolnoma nasprotno kot tožeča stranka; Informe del Ministerio de Fomento del Estado español de 21 de octubre de 2008 (poročilo ministrstva za razvoj španske države z dne 21. oktobra 2008), v katerem je navedeno, da se 30-letni rok nanaša na veljavnost koncesije od njene podelitve in da ta velja do njenega prenehanja, vendar ne dlje kot 30 let, in na študijo Autoridad Catalana de Competencia (katalonski organ za varstvo konkurence) o konkurenčnosti v rednem medkrajevnem potniškem cestnem prevozu v Kataloniji, v katerem je enaka ugotovitev.

Kratka predstavitev obrazložitve predloga za sprejetje predhodne odločbe

- 8 Predložitveno sodišče preuči dve mogoči izjemi, ki ga lahko oprostita obveznosti predložitve vprašanja za predhodno odločanje, in ugotovi, da nobena od njiju ni podana v tej zadevi.
- 9 Prvič, vprašanje, ki se postavlja, ni enako vprašanju, ki je že bilo predmet predhodne odločbe v podobni zadevi. Edina znana povezava z vprašanjem za predhodno odločanje, katerega predmet bi bil člen 8(3) Uredbe 1370/2007, je predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Consiglio di Stato

(državni svet, Italija) 12. junija 2017, Autolinee Toscane SpA/Mobit Soc.cons.arl (zadeva C-351/17), o katerem Sodišče še ni odločilo, je pa svoje mnenje podal generalni pravobranilec. Vendar Consiglio di Stato (državni svet) v navedenem predlogu za sprejetje predhodne odločbe sprejme domnevo, da 30-letni rok, ki ga določa člen 8(3) Uredbe, začne teči od začetka veljavnosti navedene uredbe, zaradi česar to vprašanje ni predmet predloga za sprejetje predhodne odločbe, ampak so predmet četrtega predloženega vprašanja samo učinki navedenega skrajšanja 30-letnega roka, in sicer ali samo skrajšanje veljavnosti koncesijske pogodbe na 30 let učinkuje tako, da se odpravijo kršitve zaradi prvotne neizpolnitve določb člena 5.

- 10 Drugič, besedilo člena 8(3) Uredbe 1370/2007 v zvezi s tem, da lahko koncesijska pogodba velja največ 30 let, ne dopušča samo ene razlage, če se upošteva samo navedena določba. V sodni praksi Sodišča je na podlagi tako imenovane „teorije *acte claire*“ določeno, da mora nacionalno sodišče presoditi, ali obstajajo razumni dvomi o razlagi določbe prava Unije, in tako lahko ugotovi, da ni treba vložiti predloga za sprejetje predhodne odločbe, če je pravilna uporaba prava Unije tako očitna, da ne dopušča nobenega razumnega dvoma o pravilni razlagi in uporabi, ampak samo če nacionalno sodišče ugotovi, da bi bilo to prav tako nedvomno očitno nacionalnim sodiščem drugih držav članic in Sodišču (sodba z dne 6. oktobra 1982, 238/81, Sri CILFIT in Lanificio di Gavardo SpA c. Ministero della Sanità, in glede veliko ožje razlage te izjeme od obveznosti vložitve predloga za sprejetje predhodne odločbe sodba z dne 9. septembra 2015, zadeva C-160/14, Ferreira da Silva).
- 11 V tej zadevi pa se dvomi porajajo, prvič, zaradi samega besedila člena 8(3) Uredbe, ki nikjer ne določi datuma, ko se začne računati 30-letni rok, tako da obstajajo tri možnosti: (i) da se 30-letni rok, kolikor lahko največ velja pogodba, računa od sklenitve pogodbe (največja retroaktivnost), kar je razlaga, v skladu s katero pogodbe prenehajo veljati po 30 letih od njihove sklenitve, tako da naročila pred 3. decembrom 1979 prenehajo do začetka veljavnosti Uredbe, od tega datuma pa, ko se izteče 30-letni rok; (ii) da se navedeni 30-letni rok računa od začetka veljavnosti Uredbe (minimalna retroaktivnost) in (iii) da se navedeni rok glede na določbo točke (b) navedenega člena 8(3) računa od 26. julija 2000.
- 12 Dvomi so še toliko večji, ker sama Komisija ni podala jasnega odgovora na to vprašanje. Tako:
 - (A) Sporočilo Komisije o smernicah za razlago Uredbe (ES) št. 1370/2007 se ne nanaša na ta primer in v zvezi s členom 8(3) navede samo razlago zadnjega stavka točke (d);
 - (B) odgovor na parlamentarno vprašanje E 6628/09, s katerim se sprašuje o združljivosti osnutka zakona francoske vlade št. 1961 o velikem Parizu z Uredbo 1370/2007 glede na to, da je bilo v navedenem osnutku zakona predvideno, da se javnima podjetjema SNCF in RATP podelita izključni pogodbi za obratovanje linij za avtobusni, tramvajski in podzemni prevoz, bi

bilo mogoče razumeti tako, da je izbrana možnost (iii), in sicer da se v skladu z določbo iz točke (b) navedenega člena 8(3) navedeni rok računa od 26. julija 2000. Vendar je odgovor dovolj dvoumen, saj se začne s trditvijo, da je navedena izjava splošna, zaradi česar bi jo bilo mogoče poleg tega razlagati tako, da datum prenehanja zadnje pogodbe, podpisane pred 25. julijem 2000, ne more biti po 25. juliju 2030, vendar pa da vsa naročila pred navedenim datumom in dodeljena brez postopka oddaje javnega naročila ne morejo veljati dlje kot 30 let od dodelitve;

- (C) dopis, ki ga je uradnica Generalnega direktorata za mobilnost in promet, Bárbara Jankovek, poslala Ayuntamiento de A Coruña (občini A Coruña), potrjuje, da se sporni 30-letni rok začne računati s sklenitvijo pogodbe, čeprav navedenega dopisa zaradi njegovega avtorstva ni mogoče šteti za uradno stališče Komisije – ne gre za dopis Komisije niti vsaj od komisarja –, prav tako pa ga iz istih razlogov ni mogoče šteti za avtentično razlago Komisije niti posledično sprejeti kot smernico za razlago;
- (D) poleg tega je na vprašanje P 4849/17, ki ga je v Parlamentu 14. julija 2017 postavil španski poslanec Evropskega parlamenta José Blanco o protislovju med navedenim dopisom in odgovorom Komisije na parlamentarno vprašanje E 6628/09, je Komisija 4. septembra 2017 odgovorila: „Vprašanje, ki ste ga postavili, bo morda pojasnilo Sodišče v okviru predloga za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je italijanski Consiglio di Stato (državni svet) predložilo Sodišču Evropske unije (zadeva C-350/17). Komisija čaka na odločitev v tej zadevi“. S tem je mogoče potrditi, da Komisija v tem trenutku nima razlagalnega merila za vprašanje, ki ga obravnavamo.

- 13 Nazadnje, sklepni predlogi generalnega pravobranilca v navedeni zadevi C-350/17 so bili predstavljeni nedavno, v njih pa je navedeno: „76. Zato je pogodba, sklenjena z družbo RATP v Franciji, kot poudarja predložitveno sodišče, zajeta s členom 8(3), prvi pododstavek, točka (b), Uredbe št. 1370/2007. 77. V skladu s členom 8(3), drugi pododstavek, navedene uredbe se taka pogodba lahko ,izvaja do izteka [svoje] veljavnosti, vendar največ 30 let‘. 78. Na žalost v zadnji navedeni določbi ni opredeljen začetek [teka] tridesetletnega roka, kot sta poudarila konzorcij Mobit in Komisija. Teoretično je možnih več začetkov, kot so datum prvotnega predloga uredbe, ki ga je predstavila Komisija (26. julija 2000), kot je predlagal konzorcij Mobit, datum začetka veljavnosti Uredbe št. 1370/2007 (3. december 2009), dan po izteku prehodnega obdobja, določenega v členu 8(2) navedene uredbe (3. december 2019), datum sklenitve zadevne pogodbe ali pa datum začetka veljavnosti te pogodbe. 79. Kljub temu menim, da je treba kot začetek [teka] tega tridesetletnega roka upoštevati datum začetka veljavnosti Uredbe št. 1370/2007, in sicer iz naslednjih dveh razlogov. Po eni strani, uporaba datuma v zvezi z zadevno pogodbo ne bi dovoljevala uporabe enotne rešitve za vse pogodbe, na katere se nanaša člen 8(3) te uredbe. Tak položaj bi pristojnim organom povzročil težave pri uporabi, za izvajalce, dejavne v sektorju prevoza, pa bi pomenil pravno negotovost. 80. Po drugi strani naj poudarim, da se ta določba nanaša na vse pogodbe, sklenjene pred 3. decembrom 2009, ko je začela veljati ta

uredba. Zato se mi zdi razumno šteti, da je ta datum tudi začetek [teka] tridesetletnega roka, določenega v členu 8(3), drugi pododstavek, te uredbe za pogodbe, na katere se nanaša člen 8(3), prvi pododstavek, točki (b) in (c), navedene uredbe, kot sta domnevala predložitveno sodišče in francoska vlada. 81. V skladu s to razlago upoštevni določb je torej treba upoštevati tridesetletni rok, ki se izteče 3. decembra 2039. 82. Predložitveno sodišče želi s četrtem vprašanjem izvedeti, ali se za pogodbo, ki jo je francoska država sklenila z družbo RATP, lahko uporablja prehodni sistem, določen v členu 8(3) Uredbe št. 1370/2007, čeprav se ta pogodba izteče 31. decembra 2039, to je po 3. decembru 2039, ki je datum izteka tridesetletnega roka. 83. Konzorcij Mobit v zvezi s tem navaja, da pogodba, sklenjena z družbo RATP, zaradi svojega trajanja ni v skladu z zgoraj navedeno določbo. Vendar menim, da to stališče izvira iz zamenjevanja pogojev za uporabo z učinki tega prehodnega sistema. 84. Po eni strani namreč iz besedila člena 8(3), prvi pododstavek, Uredbe št. 1370/2007 izhaja, da se navedeni prehodni sistem uporablja za vse pogodbe, sklenjene pred 3. decembrom 2009, in to neodvisno od njihovega trajanja. Po drugi strani v drugem pododstavku člena 8(3) navedene uredbe ni pojasnjena vrsta pogodbe, za katero se uporablja ta sistem, temveč so opredeljeni učinki in trajanje tega sistema. 85. V skladu s to razlago upoštevni določb ni dvoma, da se za pogodbo, ki jo je francoska država sklenila z družbo RATP, vsekakor lahko uporablja prehodni sistem, določen v členu 8(3) Uredbe št. 1370/2007, in to čeprav se ta pogodba izteče 31. decembra 2039, kot so navedle družba Autolinee Toscane, družba RATP, Regione Toscana, francoska in portugalska vlada ter Komisija. Vendar se bo lahko ta sistem za navedeno pogodbo uporabljal le trideset let, kar je rok, določen za pogodbe iz člena 8(3), prvi pododstavek, točka (b), te uredbe, ki se izteče 3. decembra 2039. 86. Zato se bo lahko člen 5(2)(b) Uredbe št. 1370/2007 za pogodbo, kakršna je bila sklenjena z družbo RATP, uporabljal šele od 4. decembra 2039. Razmeroma dolgo trajanje tega prehodnega sistema je mogoče pojasniti med drugim s težavnostjo dosege soglasja v Svetu glede sprejetja te uredbe. 87. Glede na zgoraj navedeno Sodišču predlagam, naj na prvo in četrto vprašanje odgovori: Člen 8(3) Uredbe št. 1370/2007 je treba razlagati tako, da se za pogodbo iz člena 8(3), prvi pododstavek, točka (b), te uredbe njen člen 5(2) in (3) ne uporablja 30 let, to je za obdobje, ki se izteče 3. decembra 2039, čeprav se ta pogodba izteče po 3. decembru 2039.“

- 14 Predložitveno sodišče ugotavlja, (i) da je v teh sklepnih predlogih generalnega pravobranilca sprejeto, da besedilo člena 8(3) Uredbe št. 1370/2007 ne omogoča ene same razlage, saj vsaj v teoriji obstajajo različne možnosti, in (ii) da so sklepni predlogi generalnega pravobranilca, čeprav pomenijo pomembno pomoč pri odločitvah Sodišča Evropske unije, samo indic, kakšna bi lahko bila končna odločitev Sodišča Evropske unije, vendar tega ne zavezujejo.
- 15 Glede na vse zgoraj navedeno predložitveno sodišče meni, da je treba v skladu s členom 267 Pogodbe o delovanju Evropske unije Sodišču Evropske unije predložiti to vprašanje za predhodno odločanje:

„Ali se glede na člen 8(3)(b) Uredbe (ES) št. 1370/2007 tam določen 30-letni rok, kolikor lahko največ veljajo pogodbe, začne računati[:] (a) od trenutka oddaje javnega naročila ali podpisa pogodbe[:] (b) od začetka veljavnosti navedene določbe[:] (c) od naslednjega dne, ki sledi izteku prehodnega obdobja, določenega v členu 8(2) navedene uredbe (3. december 2019)[:] ali (d) od drugega datuma, ki ga opredeli Sodišče Evropske unije?“

DELOVNI DOKUMENT